

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATerea DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 589
din 22.10.2014

Dosar nr.106/2014

Petiția nr: 1003/13.02.2014

Petent: V. O. G.

Reclamați: C. I.

Obiect: hărțuire sexuală, amenințare, injurii, loviri și alte violențe

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și sediul petentului

I.1.1. V. O. G. cu adresa în județul Sibiu

I.2. Numele și sediul reclamatului

I.2.1. C. I. cu sediul în jud. Sibiu

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petenta reclamă faptul că superiorul său a făcut mai multe afirmații cu tentă pornografică la locul de muncă.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura legală de citare a părților.

3.2. Prin adresa nr. 1627/06.03.2014 și adresa nr. 1003/06.03.2014 Colegiul director al C.N.C.D. a citat părțile. Prin citații Colegiul director a invocat excepția de necompetență materială motivată, cu termen pentru apărări până la data audierilor din 25.03.2014.

3.3. Prin adresa nr. 2073/24.03.2014 reclamatul a transmis punctul său de vedere.

3.4. Până la data soluționării petiției, petenta nu a comunicat punctul său de vedere.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentei

4.1. Petenta reclamă faptul că superiorul său a făcut mai multe afirmații cu tentă pornografică la locul de muncă.

4.2. Petenta arată că din anul 1987 este cadru medical, începând cu data de 01.10.2010 își desfășoară activitatea în calitate de asistent medical principal la

Dispensarul TBC din cadrul Spitalului municipal Mediaș, sub coordonarea directă a domnului dr. C. I., medic primar pneumolog.

4.3. De aproximativ un an mai întâi sporadic, iar din lun decembrie 2013 în mod insistent și agresiv reclamatul în prezența colegelor petentei precum și a pacienților a afirmat că dumnealui este șeful și poate oricând să dispună muatrea petentei și îi poate face viața grea.

4.4. Petenta susține că i s-au făcut diferite propuneri cu conotație sexuală, i-a adresat expresii pornografice și indecente în public, precum și prin mesaje și apeluri telefonice insistente.

4.5. Petenta precizează faptul că în data de 20.12.2013 reclamatul a strigat în gura mare în cadrul dispensarului și Secției TBC că dorește să aibe raporturi sexuale cu aceasta și dacă nu este de acord să plece din Dispensar.

4.6. În data de 06.01.2014, petenta a încercat să-i ceară explicații reclamatului cu rugămintea să renunțe la acel comportament umilitor în prezența colegelor și a pacienților. Petenta susține că reclamatul a agresat-o fizic, a îmbrâncit-o și a dat-o afară din cabinet, spunându-i să își caute de lucru în altă parte.

4.7. Petenta precizează că din această cauză în data de 09.01.2014 nu a mai rezistat și a cedat nervos, motiv pentru care a mers la un medic psihiatric care a diagnosticat-o cu „Tulburare afectivă depresivă situațional”, care i-a prescris tratament sub supraveghere.

4.2. Susținerile reclamatului

4.2.1. Prin adresa nr. 2073 din 24 03.2014, reclamatul arată că aspectele sesizate de petentă sunt nereale, neadevărate, neexistând niciun fel de hărțuire sexuală, sau de altă natură.

4.2.2. De asemenea susține că pe rolul Parchetului Mediaș există un dosar de cercetare penală cu același obiect ca cel sesizat și al cărui rezultat îl v-a cominica după finalizare și comunicarea rezoluției.

4.2.3. Până la data soluționării petiției reclamatul nu a înaintat alte acte sau documente.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul analizează în strînsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

5.2. Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 828 din 16 februarie 2009 a reținut că în economia Ordonanței nr. 137/2000 dispozițiile articolului 2 care definesc formele de discriminare (n.n.), “sunt consecutive celor din articolul 1 alin. (3), care prevăd cine este subiectul obligației de a respecta principiul egalității între cetățeni - garantat de art. 1 alin. (2) în exercitarea drepturilor constituționale ale cetățenilor: "Orice persoană juridică sau fizică are obligația să respecte principiile egalității și nediscriminării". Din

coroborarea aceluiași texte (art. 1-2) rezultă obiectul discriminării: titularii drepturilor constituționale enumerate în special în art. 1 alin. (2), îngrădiți ori împiedicați în exercițiul lor. Așadar, în limitele atribuțiilor sale legale, CNCD este obligat să soluționeze orice plângere întemeiată pe dispozițiile art. 2 din O.G. nr. 137/2000 prin stabilirea existenței celor trei elemente sus menționate.

5.3. Din acest punct de vedere, Colegiul reține că petenta s-a adresat instanțelor de judecată invocând vătămarea drepturilor sale în legătură cu raporturile de muncă, așa cum reiese din susținerile reclamatului. În esență, partea reclamată, respectiv șeful petentei din cadrul Dispensarului și Secției TBC, a supus petenta la acte umilitoare, afirmații jignitoare la adresa soțului și a fiului petentei, amenințări, violențe fizice și verbale. Acest tratament s-a manifestat printr-o serie de acte, de natură a conchide că reclamatul a urmărit obținerea unor favoruri de natură sexuală. Din momentul refuzului categoric al petentei de a răspunde afirmativ solicitărilor părții reclamate, acesta din urmă a început să aibă o atitudine ostilă manifestată prin amenințări (vezi ce pățești dacă nu vrei să.....?.), acuzații cu privire la faptul că petenta a informat soțul despre ceea ce i se întâmplă și a fost nevoit să-i dea acestuia explicații motivând că va avea de suportat consecințele, a fost acuzată că pe ușa cabinetului său a fost afișat un anunț cu privire acvtvitatea și comportamentul său, pentru care a decis că petenta se face incompatibilăși nu mai poate lucra în cadrul Dispensarului. Petenta a depus un raport scris către conducerea spitalului cu privire la actele de hărțuire sexuală la care a fost supusă, reclamatul a prezentat scuze petenteiși i-a cerut să uite de cele întâmplate. Petenta în cele din urmă a cedat nervos, a mers la medicul specialist care i-a prescris tratament de specialitate precum și certificat medical.

5.4. Relativ la definiția discriminării astfel cum este reglementată în O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul precizează că în situația persoanelor tratate diferit, tratamentul în speță este datorat apartenenței lor la unul dintre criteriile prevăzute în textul de lege, art. 2 din O.G. nr.137/2000, republicată. Colegiul trebuie să analizeze dacă tratamentul diferit a fost indus datorită unui criteriu prevăzut de art.2 alin.1, respectiv rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, care să fi constituit elementul determinant în aplicarea acestui tratament. Colegiul reține că art.2 alin.1 nu conține o listă exhaustivă a criteriilor de discriminare deoarece, criteriile expresis verbis enumerate de lege sunt completate cu sintagma „sau orice alt criteriu” ceea ce, practic oferă posibilitatea reținerii și a altor criterii nespecificate de lege, în săvârșirea unei fapte de discriminare. Însă, oricare din aceste criterii circumstanțiate la situația particulară a persoanei care se consideră discriminată, trebuie să fi constituit elementul determinant în aplicarea tratamentului diferit în speță. Or, condiția criteriului ca motiv determinant trebuie interpretată în sensul existenței ca element care este concretizat, materializat și care constituie cauza actului sau faptului discriminatoriu, și care, în situația inexistenței, nu ar determina săvârșirea discriminării. Astfel, natura discriminării, sub aspectul ei constitutiv, decurge tocmai din faptul că diferența de tratament este determinată de existența unui criteriu, ceea ce presupune o legatură de cauzalitate între tratamentul diferit imputat și criteriul interzis de lege, invocat în situația persoanei care se consideră discriminată. Același raționament este aplicabil și în cazul discriminării indirecte, astfel cum este reglementată în art. 2 alin.3 din O.G. nr. 137/2000, cu precizarea că raportul de cauzalitate nu este direct însă efectul unei măsuri sau practici neutre în aparență se repercutează asupra unor persoane aflate în situații comparabile, care se disting prin circumstanțierea unor criterii concrete. Acest aspect rezultă din însăși definiția dată de legiuitor: „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezantajează anumite persoane, e baza criteriilor prevăzute la alin.1, față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingeere ale aceluui scop sunt adecvate și necesare. În cazul hărțuirii raportul de

cauzalitate este direct iar acest aspect rezultă din însăși formularea dată de legiuitor, în speță comportamentul pe criteriu de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, apartenență la o categorie defavorizată, vârstă, handicap, statut de refugiat ori azilant sau orice alt criteriu care duce la crearea unui cadru intimidant, ostil, degradant ori ofensiv”. În același sens, s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție, între altele, prin Decizia civilă nr. 1530/2009 și Decizia civilă nr. 2758/2009.

5.5. Luând act de susținerile contradictorii ale părților, Colegiul reține că faptele imputate în cauză se plasează în strânsă legătura cu calitatea deținută de partea reclamată, aceea de exercitare a unei autorități în virtutea funcției îndeplinite, anume de medic primar, șef al petentei (asistentă a reclamatului), ceea ce presupune, în esență, un raport de supraordonare/subordonare respectiv influență asupra relațiilor de muncă. Natura acestei calități nu face obiectul susținerilor contradictorii ale părților, cât actele ce au derivat din exercitarea acestei funcții. În opinia petentei, acțiunile pe care le invederează și le impută în sarcina părții reclamate constituie un aspect fundamental al calității pe care o deține, iar în virtutea acestei calități a manifestat un comportament neadecvat, în mod frecvent îi adresa expresii pornografice, indecente, în public, precum mesaje și apeluri telefonice repetate cu conotație personală și referiri intime ce au fost de natură a conchide, în opinia petentei, solicitarea unor favoruri de natură sexuală. Refuzul categoric exprimat de petentă atât față de reclamat cât și prin notificarea conducerii Spitalului cu privire la favorurile de natură sexuală solicitate au declanșat, în opinia sa, o serie de acte și comportamente manifestate prin adresarea de injurii, de acuzații false, de acte de amenințare și au culminat prin comportamentul părții reclamate materializat prin injurii, loviri și alte violențe. În opinia petentei, întreg complexul acestor împrejurări (adresarea de cuvinte jignitoare, actele de lovire și violențe), a fost de natură a induce intimidarea sa precum și plasarea într-o situație umilitoare, atât în raport de propria persoană cât și față de ceilalți angajați.

5.6. Pe de altă parte, Colegiul reține că, în opinia părții reclamate, cum că faptele sesizate sunt nereale, neadevărate, neexistând niciun fel de hărțuire sexuală sau de altă natură.

5.7. Or, luând act de totalitatea înscrisurilor depuse, susținerile scrise ale părților, Colegiul este de opinie că împrejurările invocate în prezenta speță exced incidenței prevederilor Ordonanței nr. 137/2000 republicată. Aspectele imputate de petentă cât și susținerile contradictorii ale părții reclamate vizează comportamente exercitate în legătură cu relații de muncă sau similare dar care își au izvorul în acțiuni care ele însele pot îmbrăca forma unor fapte prevăzute și sancționate distinct de lege. Astfel, pretinderea de favoruri de natură sexuală în cadrul unor relații de muncă prin intimidarea unei persoane sau plasarea acesteia într-o situație umilitoare, adresarea de injurii, insulte sau afirmații jignitoare de natura celor susținute în prezenta cauză, săvârșirea unor acte de loviri și alte violențe, constituie alegații de natură a prezuma fapte ce exced O.G. nr. 137/2000 republicată. Din acest punct de vedere, luând act de excepția de necompetență materială invocată în speță, din oficiu, Colegiul urmează să o admită întrucât Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu este îndruidit a cerceta și investiga fapte ce pot intra sub incidența legii penale, și care pot atrage după sine, o eventuală răspundere penală. Or, competența de cercetare a faptelor alegate în dosar, revine, după caz, organelor de cercetare penală respectiv instanțelor de judecată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR

HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. invocată în dosar, în raport de obiectul plângerii, astfel cum este formulat;
2. Clasarea dosarului;
3. O copie a hotărârii se va transmite părților

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – membru

BERTZI THEODORA – membru

HALLER ISTVÁN – membru

LAZĂR MARIA – membru

LUMINIȚA GHEORGHIU – membru

STANCIU CLAUDIA SORINA – membru

Redactat și motivat de S.C.S. și V.F.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 zile, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.